

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23175/2023
21.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Весне Мاستиловић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Снежана Симовић, адвокат из ... против тужених ВВ из ..., чији је пуномоћник Драган Пашић, адвокат из ... и Републике Србије-Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1888/23 од 05.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 21.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене Републике Србије, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1888/23 од 05.04.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1888/23 од 05.04.2023. године

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1747/22 од 29.11.2022. године обавезани су тужени да тужиоцу АА из ... солидарно исплате накнаду нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова износ од 120.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животних активности 133.000,00 динара, на име наружености 30.000,00 динара и на име претрпљеног страха 133.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 29.11.2022. године до исплате (став први изреке). Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му исплате још 214.000,00 динара укупно на име накнаде нематеријалне штете (став други изреке). Обавезани су тужени да тужиоцу ББ из ... солидарно исплате накнаду нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова износ од 367.000,00 динара, на име душевних болова због умањења животних активности 800.000,00 динара, на име наружености 120.000,00 динара и на име претрпљеног страха 334.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 29.11.2022. године до исплате (став трећи изреке). Одбијен је тужбени

захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му исплате још 829.000,00 динара укупно на име накнаде нематеријалне штете (став четврти изреке). Обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 802.421,56 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате (став пети изреке). Одбијен је захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на износ досуђених трошкова поступка од 29.11.2022. године до извршности (став шести изреке).

Пресудом пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1888/23 од 05.04.2023. године одбијене су, као неосноване жалбе тужених и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 1747/22 од 29.11.2022. године у првом, трећем и петом ставу изреке (став први изреке). Одбијени су захтеви тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена другог реда је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023- други закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној.

Правноснажном пресудом обавезани су тужени да тужиоцима солидарно исплате накнаду нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животних активности, претрпљених физичких болова, страха и душевних болова због наружености. О основаности тужбеног захтева према туженом првог реда одлучено је на основу кривице из члана 154. и 155. Закона о облигационим односима, а о одговорности туженог другог реда на основу одредбе члана 170. ЗОО. О застарелости потраживања тужилаца против туженог другог реда одлучено је на основу одредбе члана 377. ЗОО, јер за штету проузроковану кривичним делом, ако је за кривично гоњење предвиђен дужи рок застарелости од рокова прописаних чланом 376. ЗОО, захтев за накнаду штете према сваком одговорном лицу, а не само штетнику, застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног коњења. О доприносу тужилаца да штета настане одлучено је на основу одредбе члана 192. ЗОО, а о висини штете на основу одредбе члана 200. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима странака са истим или сличним чињеничним стањем или правним основом због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произилазило

закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној или правној ситуацији.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.10.2012. године. Првостепена пресуда донета је 29.11.2022. године. Другостепена пресуда донета је 05.04.2023. године. Вредност предмета спора побијаног дела за тужиоца првог реда износи 416.000,00 динара, а за тужиоца другог реда 1.621.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**